

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát zložený z predsedu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Alžbety Dariny Michalkovej, JUDr. Evy Barcajovej a prof. JUDr. Petra Blaha v disciplinárnej veci vedenej proti [REDAKOVANÉ], sudcovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ], na verejnom zasadnutí dňa 23. mája 2005 o odvolaniach ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 17. decembra 2004, sp. zn. 2 Ds 20/04 a zo dňa 27. januára 2005 sp. zn. 2 Ds 20/04 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich odvolania ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **s a z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím zo dňa 17.12.2004 oslobodil [REDAKOVANÉ] spod závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a podľa § 116 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej iba Zákon o sudcoch), ktorého sa mal podľa návrhu navrhovateľa dopustiť tak, že

na podklade exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01-81 zo dňa 12. 9. 2002, v spojení s uznesením Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] č. k. 4 Co 71/03-106 zo dňa 19. 5. 2003 a na základe žiadosti JUDr. [REDAKOVANÉ] súdnej exekútorky so sídlom Exekútorského úradu, [REDAKOVANÉ], podanej dňa 8. 10. 2003 pod č. Ex 1173/03-13 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zast. JUDr. [REDAKOVANÉ] komerčným právnikom, [REDAKOVANÉ], proti povinnému [REDAKOVANÉ],

██████████, pričom exekúcia sa mala týkať istiny 147.900,- Sk, súdneho poplatku 500,- Sk a všetkých účelne vynaložených trov konania, dňa 11. 11. 2003 vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnou exekútorkou JUDr. ██████████ avšak proti povinnému ██████████ a na vymoženie sumy ██████████,- Sk a trov exekúcie k č. Ex 1172/03,

a následne na základe námietok ██████████ proti exekúcii č. Ex 1172/03 z 28. 11. 2003 vydal dňa 4. 12. 2003 uznesenie č. k. 9 Er 250/03-45, ktorým námietkam povinného proti exekúcii zo dňa 28. 11. 2003 nevyhovuje,

z čoho vyplynulo, že konal v zjavnom rozpore s ustanovením § 37 ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku ako aj ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže napriek tomu, že boli rozpory medzi žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhom na vykonanie exekúcie a zákonom, vydal poverenie a žiadosť o udelenie poverenia nezamietol, zároveň konal v rozpore s ustanovením § 92 O. s. p., resp. § 43 O. s. p. v spojení s § 254 ods. 3 O. s. p., keďže sa nevysporiadal v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení s rozpormi v uvádzaní osoby povinného v žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, v návrhu na vykonanie exekúcie a v upresnení návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, rozsudkom 9 C 1502/01-81 Okresného súdu ██████████ ako exekučným titulom, v sume istiny, súdneho poplatku, trov konania a trov exekúcie,

dôsledne sa nezaoberal opodstatnenosťou námietok povinného, v ktorých uvádzal zákonný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať a pre ktorý je exekúcia neprípustná a konal aj v zjavnom rozpore s ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku a § 57 ods. 1 písm. i/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku, ak nezastavil exekúciu pre nezaplatenie súdneho poplatku oprávneným za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,

a taktiež konal v rozpore s ustanovením § 151 O. s. p. v spojení s § 254 ods. 3 O. s. p., keď v uznesení č. k. 9 Er 250/03-45 zo 4. 12. 2003, ktorým nevyhoviel námietkam povinného proti exekúcii, nerozhodol o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie súdu o námietkach proti exekúcii vykonávanej podľa exekučného poriadku.

Svoje rozhodnutie prvostupňový disciplinárny súd odôvodnil tým, že po podrobnom preskúmaní postupu sudcu vo veci 9 Er 250/03 so zameraním sa na zistenie, či nepostupoval svojvoľne, resp. bez právneho podkladu, či mal sudca v každom procesnom štádiu konania oporu v právnom predpise, zistil, že existujú právne predpisy, ktoré sudca pri svojom rozhodovaní aplikoval a súčasne nezistil žiaden úkon, ktorý by sa vyznačoval prvkami svojvoľného postupu.

Po vykonanom dokazovaní a po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel disciplinárny súd k vážnym pochybnostiam, či je skutok, ktorý je uvedený v návrhu navrhovateľa, disciplinárnym previnením sudcu [REDAKOVANÉ] a teda či sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ Zákona o sudcoch.

Z vykonaného dokazovania mal potom súd preukázaný priebeh konania Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01 v spojení s konaním Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] č. k. 4 Co 71/03, exekučného konania vedeného Okresným súdom v [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 9 Er 250/03 tak, ako je uvedené v návrhu navrhovateľa, a že sudca [REDAKOVANÉ] postupoval pri rozhodovaní v predmetnej veci tak, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti a prípustnej úvahy aplikoval konkrétne existujúce platné právne predpisy a teda sa jednoznačne jednalo o rozhodovaciu činnosť sudcu, a že v predmetnej veci ide o rozdielne právne názory na posudzovanú vec, pričom by bolo nad rámec právomocí disciplinárneho súdu, ak by sa správnosťou či úplnosťou niektorého z týchto právnych názorov zaoberal.

Na záver odôvodnenia poukázal prvostupňový disciplinárny súd na ustanovenie čl. 144 ods. 1 a čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadne výkladu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Zákona o sudcoch a § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch upravujúce nezávislosť a nestrannosť súdu, práva a povinnosti sudcu, právnu úpravu, ktorú za pomoci aplikácie **pravidiel výkladu** trestnoprávnej normy (jazykový, logický, systematický, historický, doslovný, extenzívny, reštriktívny a nasl.) zohľadnil potom pri výklade pojmu „**svojvoľné** rozhodnutie sudcu, ktoré **zjavne** nemá oporu v právnom poriadku, ...“ ako základu skutkovej podstaty predmetného disciplinárneho previnenia tak, aby nedošlo k zásahu do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudcu (do výkonu súdnictva).

Disciplinárny súd podľa názoru prvostupňového disciplinárneho súdu je totiž **oprávnený** (má v právomoci) posudzovať len také rozhodnutie sudcu, ktoré spĺňa uvedené kritéria. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu, t. j. zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku.

Zo zisteného skutkového stavu nebolo teda nepochybne preukázané svojvoľné rozhodnutie sudcu jeho úmyselným konaním, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku.

Preto rozhodol súd o oslobodení sudcu z disciplinárneho previnenia v týchto skutkoch týkajúcich sa rozhodovania v uvedených konaniach.

Súčasne napadnutým rozhodnutím konanie o disciplinárne stíhanie sudcu začaté odovzdaním veci Prezidiom Policajného zboru Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Východ sp. zn. ČVS: PPZ-72/BPK-V-2004 zo 6. decembra 2004 v zmysle § 159 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku týkajúce sa skutku, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ] tak, že v občianskoprávných veciach vedených na Okresnom súde [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 9 C 782/95 a sp. zn. 9 C 1195/01 v čase od 26. 3. 1999 minimálne do 21. 6. 2000 mal úmyselne nesplniť si povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci tým, že vo veci nenariadil žiadne pojednávanie a ani nevykonal žiadny procesný úkon smerujúci k príprave prejednávania a rozhodnutia o nároku na náhradu ušlej mzdy žalobcu [REDAKOVANÉ] voči žalovanému mestu Humenné, a taktiež úmyselne sa nemal zaoberať pri rozhodovaní a vydaní rozsudku sp. zn. 9 C 1195/01-229 zo dňa 29. 9. 2003 podaním žalobcu a nárokom na odstupné, **z a s t a v i l** podľa § 129 ods. 6 Zákona o sudcoch s poukazom na § 124 písm. e/ a § 118 ods. 1 v znení platnom do 15. 4. 2002 z dôvodu zániku disciplinárnej zodpovednosti sudcu márnym uplynutím lehoty na začatie disciplinárneho konania podľa § 118 Zákona o sudcoch platného do 15. 4. 2002.

O trovách konania rozhodol prvostupňový disciplinárny súd dňa 27. 1. 2005 samostatným rozhodnutím podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch tak, že priznal sudcovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v sume 58.870,- Sk.

Proti týmto rozhodnutiam podal v lehote odvolanie navrhovateľ – minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý nesúhlasil s názorom prijatým prvostupňovým disciplinárnym súdom. Podľa navrhovateľa mal súd postup sudcu posudzovať nielen z hľadiska dôvodov uvedených v návrhu na začatie disciplinárneho konania, ale aj s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti veci, ktoré však súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy.

Jednou z okolností bolo, že na podklade toho istého exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01-81 v spojení s uznesením Krajského súdu [REDAKOVANÉ] č.k. 4 Co 71/03-106 bolo Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] súdnou exekútkou JUDr. [REDAKOVANÉ] podaných od 9.9.2003 do 3.11.2003 celkovo 13 žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre oprávnenú [REDAKOVANÉ] voči povinnému [REDAKOVANÉ], avšak ani jednou sa nepožadovalo vymoženie sumy rovnajúcej sa priznanej náhrade škody a ani súčet požadovaných istín túto sumu nepredstavoval. S výnimkou veci č. 9 Er 250/03, ktorú vybavoval sudca [REDAKOVANÉ] bolo do zostávajúcich exekučných spisov doložené upresnenie osoby povinnej ako [REDAKOVANÉ].

Keďže v súvislosti s týmto podľa navrhovateľa prvostupňový disciplinárny súd nevykonal dostatočné dokazovanie na preukázanie mimoriadne podstatnej okolnosti vo vzťahu k zavineniu sudcu, t.j. či sudca vedel o podaní viacerých

